Lublin, 24 sierpnia 2026

dr hab. Paweł Szczęśniak, prof. UMCS
Katedra Prawa Finansowego
Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej

Recenzja rozprawy doktorskiej Pana mgr. Marcina Kotowskiego pt. „Prawne i finansowe aspekty funkcjonowania agencji wykonawczej na przykładzie Agencji Mienia Wojskowego", Olsztyn 2026 (maszynopis), ss. 253

1. Stosownie do przepisu art. 187 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2024 r. poz. 1571 ze zm.) rozprawa doktorska ma prezentować ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w dyscyplinie albo dyscyplinach oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej. Przedmiotem rozprawy doktorskiej powinno być, stosownie do art. 187 ust. 2 przywołanej ustawy, oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, oryginalne rozwiązanie w zakresie zastosowania wyników własnych badań naukowych w sferze gospodarczej lub społecznej albo oryginalne dokonanie artystyczne. Mając na uwadze treść wspomnianych przepisów prawnych rozprawę doktorską należy ocenić z punktu widzenia oryginalnego rozwiązania problemu naukowego. Ustalenie problemu jest zatem podstawowym zadaniem badawczym stojącym przed autorem pracy doktorskiej. Należy jednocześnie podkreślić, że o problemie naukowym można mówić jako o określonej niewiedzy, która powinna mieć charakter obiektywny. Stan, o którym mowa, może polegać także na niedostatecznym wyjaśnieniu określonego zagadnienia, rozbieżnościach interpretacyjnych albo potrzebie nowego ujęcia znanych ustaleń. Jeśli wiedza już istnieje, lecz tylko dana osoba jej nie dostrzega, wówczas trudno mówić o problemie naukowym. Dlatego problem naukowy jest odzwierciedleniem obiektywnych braków istniejących w danej gałęzi nauki.

2. Dokonując oceny recenzowanej pracy, należy wziąć pod uwagę jej oryginalność. Ocenę tę należy rozpocząć od zbadania aktualności problemu stanowiącego przedmiot naukowego poznania, który przyjął za własny Autor. Aby można było uznać dany problem za aktualny, powinien on odnosić się do spraw wciąż niezałatwionych, a zatem do problemów naukowych, które nie zostały dotychczas w sposób wyczerpujący rozwiązane. Ich aktualność wynika przede wszystkim z istniejącego stanu niewiedzy, przejawiającego się brakiem dostatecznych wyjaśnień, rozstrzygnięć, konkluzji lub wiedzy pozwalającej na pełne wyjaśnienie określonego zjawiska bądź problemu. Jednocześnie nie chodzi przy tym o każdy nierozwiązany problem, lecz o taki, który pozostaje przedmiotem rzeczywistego zainteresowania przedstawicieli nauki i wpisuje się w trwającą dyskusję naukową. Aktualność problemu badawczego należy zatem wiązać zarówno z istnieniem określonej luki w dotychczasowym stanie wiedzy, jak i z jej dostrzeganiem przez środowisko naukowe oraz potrzebą jej uzupełnienia w drodze dalszych badań.

Biorąc pod uwagę powyższe kryteria należy podzielić stanowisko Doktoranta, że celem rozprawy jest analiza zagadnienia, które nie doczekało się jeszcze kompleksowego opracowania w nauce prawa finansowego. Podjęcie tej tematyki pozwala więc wypełnić lukę badawczą. Warto zauważyć, że badania ukazane w recenzowanej rozprawie prowadzą do ustaleń mających znaczenie dla praktyki prawodawczej i zarządzania publicznego. W recenzowanej pracy oceniono, jak ramy prawno-finansowe agencji wykonawczych odpowiadają realizacji zadań przez Agencję Mienia Wojskowego. Doktorant wyraźnie określił problem prawny, który został poddany analizie. W rozprawie doktorskiej występują więc odwołania do publikacji krajowych oraz orzecznictwa sądowego, które w wielu przypadkach stanowią źródła potwierdzające formułowane twierdzenia. O oryginalności rozprawy przesądza nie tylko rekonstrukcja zróżnicowanych kierunków wykładni, lecz także próby ich krytycznej oceny, ustalenie tendencji rozwojowej orzecznictwa oraz sformułowanie własnych wniosków i postulatów zmian normatywnych. Autor umiejętnie więc wykorzystuje dotychczasowy dorobek nauki i orzecznictwa, czyniąc z niego podstawę własnych rozważań i argumentacji. Pozwala to stwierdzić, że podjęty w rozprawie problem badawczy został właściwie osadzony w aktualnym stanie wiedzy z zakresu prawa finansów publicznych, z uwzględnieniem zarówno dotychczasowych osiągnięć, jak i istniejących niedoskonałości, na które zwraca uwagę Doktorant. Recenzowana praca stanowi tym samym wartościową konfrontację z dotychczasowym dorobkiem nauki prawa.

3. Innym elementem oceny oryginalności rozprawy doktorskiej jest doniosłość danego problemu naukowego postrzegana w sensie obiektywnym. Analiza całej pracy skłania do wniosku, że wskazany w niej problem naukowy jest istotny pod względem dogmatycznym i przede wszystkim praktycznym. W recenzowanej pracy zauważyć można liczne dowody wskazujące na obiektywną doniosłość podjętego zagadnienia. Sam Autor już we wstępie pracy zauważa, że podjęty temat jest istotny z uwagi na bezpieczeństwo Rzeczypospolitej Polskiej. Trafnie Doktorant wyjaśnił, z jakiego powodu dokonał wyboru Agencji Mienia Wojskowego jako głównego przedmiotu badań naukowych spośród innych jednostek sektora finansów publicznych, a w szczególności agencji wykonawczych. Jak przyjęto w recenzowanej pracy, wybór Agencji Mienia Wojskowego został podyktowany wagą zadań realizowanych przez tę jednostkę, a także zróżnicowaniem form, w jakich są one realizowane. Agencja Mienia Wojskowego prowadzi bowiem działalność inwestycyjną, projektową i budowalną, sprzedaż mienia ruchomego, a także gospodaruje nieruchomościami powierzonymi przez Skarb Państwa, a określone organy tej agencji prowadzą postępowania administracyjne i egzekucyjne. Agencja Mienia Wojskowego wykonuje ponadto zadania związane z międzynarodowym obrotem uzbrojeniem i produktami podwójnego zastosowania oraz realizacją inwestycji na potrzeby obronności. Ustalenie to nadaje analizowanej problematyce szczególną doniosłość z punktu widzenia ochrony niepodległości, suwerenności i integralności terytorialnej państwa.

Słusznie przyjmuje Doktorant, że funkcjonowanie Agencji Mienia Wojskowego wpisuje się w koncepcję New Public Management i tzw. marketyzacji zadań publicznych. Agencja ta realizuje zadania na podstawie umów zawieranych z Ministrem Obrony Narodowej, co stanowi przykład kontraktowania wewnątrz sektora publicznego, a zarazem korzysta z usług wykonawców prywatnych wyłanianych w zamówieniach publicznych. Przekształcenie dawnych struktur wojskowych, likwidacja batalionów remontowo-budowlanych oraz wykonywanie większości prac przez podmioty rynkowe, zobrazowany w recenzowanej pracy, ukazują proces prywatyzacji sposobu wykonywania zadań, nie zaś rezygnację państwa z odpowiedzialności za te zadania.

4. W świetle art. 187 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2024 r. poz. 1571 ze zm.) rozprawa doktorska powinna rozwiązywać problem naukowy. Sam problem naukowy jest subiektywnym odzwierciadleniem obiektywnych braków w nauce. Problem naukowy powinien być nie tylko obecny w rozprawie

doktorskiej, lecz jednocześnie należycie uzasadniony. W związku z tym w recenzowanej rozprawie doktorskiej, co należy ocenić pozytywnie, jasno sprecyzowano temat własnego badania, a więc objaśniono na czym polega rzecz do zbadania.

Doktorant nie ogranicza się wyłącznie do omówienia przepisów prawnych regulujących status prawny Agencji Mienia Wojskowego, lecz formułuje problem naukowy dotyczący adekwatności formy agencji wykonawczej do rodzaju wykonywanych zadań publicznych. Autor odpowiada również na pytania o zakres decentralizacji, efektywność gospodarki finansowej, znaczenie tej jednostki sektora finansów publicznych dla bezpieczeństwa państwa oraz jej status procesowy i podatkowy. Połączenie tych płaszczyzn tworzy spójną koncepcję badawczą, co zasługuje na pozytywną ocenę.

Jak podkreślił Doktorant, praca ma przynieść odpowiedź na pytanie, czy sposób funkcjonowania Agencji Mienia Wojskowego wpisuje się w koncepcję decentralizacji finansów publicznych. W rozprawie trafnie zauważono, że agencja, o której mowa, posiada osobowość prawną, własny majątek, ustawowo określone kompetencje i pewien zakres samodzielności finansowej, dlatego może być uznana za zdecentralizowany podmiot realizujący zadania publiczne. Tak rozumiana autonomia Agencji Mienia Wojskowego jest, jak podkreślił Autor, jednak wyraźnie mniejsza niż autonomia jednostek samorządu terytorialnego. Administracja rządowa (nazywana nie w pełni poprawnie w pracy doktorskiej władzą centralną – wyrażenie to ma bowiem charakter niesprecyzowany i może sugerować ogół organów władzy publicznej działających na szczeblu centralnym, a więc także organy władzy ustawodawczej lub sądowniczej) zachowuje wpływ na powoływanie kierownictwa, wysokość wynagrodzenia, kształt planu finansowego i kluczowe decyzje, takie jak zaciąganie kredytów czy uczestnictwo w spółkach. Agencje wykonawcze nie są formalnie podporządkowane hierarchicznie, lecz w praktyce występują w nich elementy takiej zależności. W rozprawie przekonująco dowodzi się więc, że decentralizacja nie jest kategorią niepodlegającą stopniowaniu. Agencje wykonawcze, co słusznie podkreśla Autor, są w mniejszym stopniu samodzielne niż jednostki samorządu terytorialnego, jednak są samodzielne na tyle, aby można było uznać je za formę decentralizacji zadań publicznych.

Jednocześnie w recenzowanej pracy zauważono, że pewnym problemem organizacyjnym Agencji Mienia Wojskowego jest jej niedostateczna decentralizacja wewnętrzna. Centralizacja zamówień publicznych w podmiocie posiadającym rozbudowaną

sieć oddziałów regionalnych prowadzi do stanu nieefektywności organizacyjnej. Stanowisko to zostało opatrzone również danymi ekonomicznymi dotyczącymi realizacji zamówień publicznych. Autor postuluje zatem w pracy przyznanie oddziałom regionalnym Agencji Mienia Wojskowego większej autonomii finansowej i statusu odrębnych zamawiających w przepisów prawa zamówień publicznych.

W recenzowanej rozprawie dokonano krytyki literatury przedmiotu. Doktorant w sposób wyważony dokonał oceny poprawności logicznej i merytorycznej analiz publikowanych na łamach czasopism, a także w formie monografii oraz komentarzy. Recenzowaną rozprawę doktorską w tym zakresie cechuje obiektywizm. Choć literatura przedmiotu i orzecznictwo zostały zebrane zasadniczo poprawnie, to jednak nie w sposób w pełni uwzględniający dorobek nauki prawa finansowego. Należy ponadto zauważyć, że we wstępie do pracy brakuje omówienia dotychczasowego dorobku nauki oraz braków w tym zakresie.

5. Zgodnie z przepisem art. 187 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2024 r. poz. 1571 ze zm.) rozprawę doktorską należy ocenić biorąc pod uwagę ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w dyscyplinie prawo. Analiza rozprawy pozwala przyjąć, że Autor posiada odpowiedni zasób wiedzy dogmatycznej. Jest to wiedza gruntowna. Przypisy bibliograficzne i odniesienia źródłowe świadczą o tym, że Doktorant czerpie wiedzę z opracowań naukowych, prezentowanych w różnej formie. Literatura przedmiotu została zgromadzona w sposób poprawny, choć nie zupełny. Wykaz przywołanej literatury liczy ponad 170 pozycji. W pracy wykorzystano także orzecznictwo sądów, w tym przede wszystkim Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz wojewódzkich sądów administracyjnych. Nie pominięto przy tym judykatury Trybunału Konstytucyjnego i Sądu Najwyższego, co zasługuje na pozytywną ocenę.

Na ogólną wiedzę Doktoranta wskazują też wnioski zawarte w recenzowanej rozprawie. Wnioski cząstkowe wynikają z treści kolejnych rozdziałów. Wnioski zebrane zostały także w ostatniej części pracy. Są one czytelne, co pozwala na zorientowanie się, jakie jest własne stanowisko Autora. Wnioski zawarte w pracy wynikają głównie analiz dogmatycznych. Niekiedy wnioski są poparte dostępnymi danymi statystycznymi, w tym przede wszystkim opracowanymi samodzielnie wykresami, co stanowi dodatkowy walor pracy.

W rozbudowanym podsumowaniu ujętym na końcu rozprawy doktorskiej, co należy ocenić pozytywnie, dostrzec można wnioski *de lege lata* oraz *de lege ferenda*. Autor słusznie zauważył, że model unijnych agencji wykonawczych został transponowany do prawa polskiego w sposób niedostatecznie przemyślany. Doktorant wskazuje, że sama istota wprowadzenia agencji wykonawczych do polskiego porządku prawnego nie była zła, choć według niego nie dokonano pogłębionych analiz. Jak przyjęto w pracy, agencje wykonawcze Unii Europejskiej są z reguły podmiotami czasowymi, scentralizowanymi i powoływanymi do technicznej obsługi określonych programów, przede wszystkim do zarządzania płatnościami i redystrybucji środków publicznych. Tymczasem polskie agencje wykonawcze realizują zadania o bardzo różnym charakterze i zasięgu terytorialnym. Obok niewielkich agencji wykonawczych funkcjonują jednostki o rozbudowanej strukturze i szerokich kompetencjach, takie jak np. Agencja Mienia Wojskowego czy Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Jak podkreślono w recenzowanej rozprawie doktorskiej nie oznacza to, że sama koncepcja agencji wykonawczej jest wadliwa, lecz że nie może być traktowana jako rozwiązanie jednolite i uniwersalne dla podmiotów wykonujących zasadniczo odmienne zadania publiczne. Doktorant trafnie wskazuje *de lege ferenda* potrzebę odejścia od założenia, że jednolite mechanizmy finansowe będą równie dobrze służyły jednostkom redystrybucyjnym, majątkowym i inwestycyjnym. Ukazany w rozprawie doktorskiej przykład Agencji Mienia Wojskowego pokazuje według Autora więc, że ustawodawca powinien *de lege ferenda* różnicować rozwiązania ustrojowe i finansowe według funkcji jednostki sektora finansów publicznych, a nie jedynie według formalnego statusu prawnego.

W recenzowanej pracy odniesiono się w sposób obszerny do obowiązku odprowadzania nadwyżki na podstawie art. 22 ustawy o finansach publicznych. Doktorant w sposób przekonujący, w tym bazując na danych statystycznych, wskazał że realizacja tego obowiązku nie zapewnia odpowiedniego efektu finansowego. Tylko nieliczne agencje wykonawcze regularnie przekazują nadwyżkę do budżetu państwa. Stąd Autor postuluje *de lege ferenda* ograniczenie obowiązku odprowadzania nadwyżki do budżetu, tak by pewna część nadwyżki pozostawała w agencji wykonawczej. Należy jednak podać w wątpliwość propozycję przeznaczania wskazanej części nadwyżki na premie lub nagrody dla pracowników.

Istotną częścią postępowania badawczego była problematyka rocznych planów finansowych agencji wykonawczych i dokonywania w nich zmian w trakcie roku. Doktorant

w sposób prawidłowy przedstawił stan prawny w tym zakresie, w tym nowelizację art. 21 ustawy o finansach publicznych. Nowelizacja, do której doszło w 2024 r., ułatwiła modyfikowanie planów także poza zakresem załącznika do ustawy budżetowej i poprawiła warunki realizacji inwestycji. Autor, co należy ocenić pozytywnie, wskazał na wątpliwości natury konstytucyjnej, które sprowadzają się do oceny dopuszczalności zmiany planu finansowego agencji wykonawczej w zakresie, który wychodzi poza ramy określone przez załącznik do ustawy budżetowej. Nowelizacja z 2024 r. nie rozwiązała problemów związanych z inwestycjami wieloletnimi. W recenzowanej rozprawie doktorskiej przedstawiono wniosek *de lege ferenda* postulując wprowadzenie corocznie aktualizowanych planów wieloletnich bądź budżetów zadaniowych dla wszystkich agencji prowadzących inwestycje wieloletnie.

Warto wspomnieć, że w ostatnim rozdziale recenzowanej pracy doktorskiej przedstawiono analizę orzecznictwa sądowego, głównie w odniesieniu do zagadnień procesowych i podatkowych. W odniesieniu do legitymacji procesowej Autor wskazuje, że co do zasady Agencja Mienia Wojskowego w sprawach związanych z majątkiem Skarbu Państwa może pozywać i być pozywana. W pracy, co należy ocenić pozytywnie, ukazano tendencje występujące w judykaturze na przestrzeni ostatnich lat. W przypadku legitymacji czynnej Agencji Mienia Wojskowego wskazano, że doszło do stabilizacji orzecznictwa. Inaczej rzecz się ma z legitymacją bierną, gdzie zaobserwowano istotne rozbieżności orzecznicze. Brakuje jednak przedstawienia pogłębionych wniosków *de sententia ferenda,* co podniosłoby wartość aplikacyjną rozprawy.

W pracy w obszerny sposób przedstawiono zagadnienia podatkowe odnoszące się do funkcjonowania Agencji Mienia Wojskowego. W świetle ustawy o podatkach i opłatach lokalnych mienie pozostające w posiadaniu Agencji Mienia Wojskowego powinno być objęte, jak prawidłowo uzasadnia Doktorant, niższą stawką podatku od nieruchomości, nie zaś podwyższoną właściwą dla przedsiębiorców. Wynika to z tego, że większość działań Agencji Mienia Wojskowego nie ma charakteru właściwego dla działalności gospodarczej, co rzetelnie uzasadnia dogmatycznie Autor. Podwyższoną stawką podatku od nieruchomości powinny być jednak objęte, jak słusznie wskazuje Doktorant, nieruchomości pozostające we władaniu wskazanej jednostki i związane z realizacją zadań w zakresie wytwarzania, przechowywania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami przeznaczonymi do celów wojskowych lub strategicznych.

W recenzowanej pracy w sposób wnikliwy przeanalizowane wątpliwości związane ze stosowaniem zwolnienia z podatku od czynności cywilnoprawnych w przypadku sprzedaży nieruchomości przez Agencję Mienia Wojskowego. Autor przedstawia tendencje orzecznicze oraz dokonuje ich oceny. Z uwagi na rozbieżności w judykaturze sądów administracyjnych w recenzowanej pracy postuluje się *de lege ferenda* ingerencję ustawodawczą.

6. Wśród warunków ujętych w przepisie art. 187 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2024 r. poz. 1571 ze zm.) wymieniona została umiejętność kandydata do samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. Dowodem na to ma być napisana przez kandydata rozprawa doktorska. Musi mieć ona zatem walor pracy naukowej. Rozprawę doktorską powinna przede wszystkim cechować poprawność logiczna, to jest poprawności związku zdań. Wymóg poprawności logicznej pozostaje przy tym w ścisłym związku z wymogiem spójności wewnętrznej rozprawy. Praca naukowa powinna bowiem stanowić uporządkowaną i konsekwentnie skonstruowaną całość, w której poszczególne części służą realizacji przyjętych celów badawczych. Cele badawcze, a także tezy badawcze zostały czytelnie ujęte we wstępie pracy.

Recenzowana rozprawa doktorska charakteryzuje się zasadniczo brakiem sprzeczności pomiędzy formułowanymi sądami. Poszczególne twierdzenia pozostają ze sobą w logicznym związku, a kolejne ustalenia rozwijają i uzupełniają argumentację przedstawioną we wcześniejszych częściach pracy. Powyższe spostrzeżenie odnosi się również do tytułu recenzowanej rozprawy. Tytuł został sformułowany w sposób odpowiadający rzeczywistemu zakresowi prowadzonych badań i pozostaje w ścisłej korespondencji z treścią pracy. Podobnie należy ocenić konstrukcję wewnętrzną pracy, w szczególności tytuły poszczególnych rozdziałów. Pozostają one w logicznym związku z treścią odpowiadających im części rozprawy i w sposób odpowiedni oddają zakres przedstawionych w nich zagadnień. Spójność pomiędzy tytułem rozprawy, tytułami jej poszczególnych części oraz treścią prowadzonych rozważań należy uznać za dodatkowy przejaw prawidłowej konstrukcji naukowej pracy.

W recenzowanej rozprawie doktorskiej zastosowano adekwatne i zróżnicowane metody badawcze. Wywód opiera się na analizie dogmatycznoprawnej ustaw ustrojowych właściwych dla agencji wykonawczych, ustawy o finansach publicznych, przepisów prawa podatkowego i regulacji procesowych. Praca została uzupełniona analizą orzecznictwa, odniesieniami do modelu agencji wykonawczych Unii Europejskiej, perspektywą historyczną oraz dorobkiem

nauk o administracji, ekonomii i zarządzania publicznego. Szczególnym walorem jest wykorzystanie danych dotyczących planów finansowych i zamówień publicznych. Dzięki temu wnioski nie mają charakteru intuicyjnego, lecz wynikają z zestawienia norm prawnych z rzeczywistym sposobem działania agencji wykonawczych.

Mając powyższe na uwadze, trzeba stwierdzić, że ustalenia wynikające z pracy mają wartość aplikacyjną. Autor nie poprzestaje na wykazywaniu wątpliwości dotyczących obowiązujących unormowań prawnych. Formułuje konkretne postulaty *de lege ferenda*, o czym była już mowa. Doktorant przedstawia także pozytywne skutki zmian legislacyjnych. Taka równowaga między wnioskami krytycznymi a aprobującymi świadczy o dojrzałości ocen i zachowaniu niezbędnego obiektywizmu naukowego.

Ocena umiejętności samodzielnego prowadzenia pracy naukowej musi dotyczyć także jakości wysiłku twórczego. Wysiłek ten powinien wyrażać się w poprawnym przygotowaniu rozprawy pod względem formalnym. Recenzowana rozprawa doktorska zawiera jednak pewne mankamenty o charakterze technicznym i edytorskim. Autor wyraża niekiedy myśli w jednozdaniowych akapitach, innym razem jeden akapit jest ujęty na kilku stronach pracy. Rozprawa nie zawsze napisana jest językiem komunikatywnym i klarownym. Zdarza się Autorowi stosować kolokwializmy. Występują niekiedy błędy natury stylistycznej. Przykładowo Doktorant niepoprawnie posługuje się narzędnikiem w orzeczeniach imiennych, w których orzecznik wyrażony jest przymiotnikiem, a łącznikiem pozostaje czasownik „być". W takich konstrukcjach przymiotnik powinien występować w mianowniku, a zatem poprawne są formy: „jest istotne", „jest widoczne", „jest możliwe", „jest jasne", „jest zasadne", nie zaś „nie jest możliwym" (str. 138), „jasnym jest" (str. 61), „możliwym jest/było/będzie" (str. 138, str. 118, str. 65), „zasadnym jest" (str. 15). Razi pod względem stylistycznym i merytorycznym posługiwanie się przez Autora określeniem zapis w odniesieniu do przepisów prawnych (np. str. 118, 142, 145, 146, 151). Doktorant zdecydowanie zbyt często używa spójnika „iż" zamiast „że". Zazwyczaj spójnika „iż" używa się, żeby uniknąć kilkakrotnego powtórzenia spójnika „że" w jednym zdaniu. Ponadto Autor nie stosuje konsekwentnie kursywy przy wyrażeniach i zwrotach obcojęzycznych, mimo że zgodnie z przyjętymi zasadami redakcyjnymi wyrażenia tego rodzaju powinny być wyróżniane w tekście za pomocą kursywy.

7. Sumując przedstawiona do recenzji rozprawa doktorska ma charakter oryginalny. Zaprezentowanym badaniom nie sposób odmówić naukowego charakteru. W pracy trafnie zdiagnozowano problemy i w obiektywny sposób dokonano interpretacji przepisów prawnych. Przedstawione w pracy postępowanie badawcze potwierdza umiejętność prowadzenia badań przez Doktoranta, krytycznej oceny piśmiennictwa i orzecznictwa oraz syntetyzowania ustaleń.

W świetle powyższej oceny, biorąc pod uwagę treść przepisu art. 187 ust. 1-2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2024 r. poz. 1571 ze zm.) należy przyjąć, że przedstawiona do recenzji praca stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego i spełnia wymagania stawiane rozprawom doktorskim. Rozprawa doktorska autorstwa Pana mgr. Marcina Kotowskiego może być podstawą do podjęcia dalszych czynności w postępowaniu w sprawie nadania stopnia naukowego doktora w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne.

Paweł Szczęśniak